

“No hem estat creats per morir”

A primera vista, no sembla pas fàcil treballar alegrement a una funerària, però en Joan deixa anar un somriure quan se li pregunta pel seu estat d'ànim.

17/02/2010

Joan Santigosa treballa a la funerària de Badalona des de molt jove, quan ajudava el seu pare. Actualment és pare de sis fills i continua gaudint de la seva feina, de la qual se sent ben orgullós. Des de fa uns quants anys busca posar en pràctica els

ensenyaments de sant Josepmaria, oferint a Déu la seva feina i cercant d'acostar-li moltes persones. Amb un somriure comenta: *m'encanta el que faig, m'ho passo molt bé treballant, i a més a més, puc ajudar tant la gent!* Després afegeix que, quan pot, procura *llançar un cable als parents del difunt, per veure si volen parlar de Déu i del més enllà. Normalment els dic: no sé com ho veieu, però la gent que té fe, aquest mal de panxa se'l passa d'una altra manera.* I relata una anècdota: *una vegada, després de fer aquestes consideracions, li vaig dir a una senyora que plorava la mort del seu marit: 'pensa en l'oli de ricí que preniem quan érem petits: si te l'empasses de cop, ja s'ha acabat'. Quan ens veiem m'ho diu: 'Joan, quina raó tenies!'*

A la teva feina com pots transmetre la virtut de l'alegria cristiana?

Jo sóc feliç, feliç al despatx: no penseu, la feina és una joia. Com a totes les feines, hi ha vegades que fins i tot t'has d'aguantar el riure: durant una vetlla, se'm va acostar un dels presents i, eixugant-se encara les llàgrimes, comentà: 'espero que no m'agafi el riure; m'ho ha deixat tot: quina herència!'. És una feina bonica. Quan he de contractar un nou treballador, li dic que té els seus avantatges això de la funerària: 'vas ben mudat amb trajo i corbata, i a sobre pots conduir un mercedes gegant'. Naturalment, sovint tracto amb gent que es troba en contacte amb la mort. Quan són cristians, això entra pels ulls, perquè reaccionen amb serenitat i pau. El sentiment de dolor els resulta igualment inevitable, però és molt diferent del nerviosisme, dels plors desmesurats: la mort per a un cristià és una realitat trista i dolça al mateix temps. Conec una senyora que cada cop que em veu comença a riure: 'em recordo d'aquell dia i no puc

*deixar de riure'. Estava vetllant un difunt, juntament amb unes altres senyores. No paraven de plorar. I vinga plors. Quan estava a punt de marxar, em van demanar que si us plau no me'n anés perquè tenien por de quedar-se soles. Aquesta era una de les causes dels seus mals. Vaig decidir quedar-me i els vaig explicar un acudit sobre enterraments: començaren a riure sense parar. Va servir per distreure-les de la situació i van passar tota la nit vetllant al difunt. Moltes vegades, per tal de treure ferro a la situació, només cal canviar de tema, mostrar la perspectiva transcendent de la mort i sortir del present més immediat amb bon humor. **De totes maneres, no és una professió molt agraïda humanament...** La gent ens dóna les gràcies pels serveis rebuts a la funerària. Una família, que al començament van mostrar un tracte més aviat fred, després del funeral em va trucar dient que s'havien sentit*

molt ben acollits i que estaven molt contents. Perquè tinc molt clar que l'important són les persones i que en aquestes circumstàncies se'ls ha de mimar. En el fons és una obra de caritat: enterrar els morts. Quan arriba alguna família que no té cèntims perquè ha estat tot de sobte, o perquè era un parent molt jove... els oferim la possibilitat de pagar més endavant i fins i tot, en alguns casos, els dic: tranquils, això ja s'arreglarà; ja està. Ja està?, pregunten. Sí, res més. I si m'ho agraeixen, sempre els comento: no m'ha de donar les gràcies, és la meva feina. La veritat és que es pot ajudar molt la gent.

I com fas per santificar el teu treball? *Un pot pensar que el fet d'estar en contacte amb difunts facilita tenir el pensament en el més enllà. En certa manera és veritat, però també un s'acostuma a tot.*

Normalment, procuro resar pel difunt i pels familiars. Fa poc vaig assistir a

*l'enterrament d'un pobre delinqüent. Vaig demanar al Senyor que el perdonés. Però també procuro tenir present que Déu em mira quan sóc al meu despatx: tinc posada una imatge de la Mare de Déu i me la miro de tant en tant. Després, quan faig números – no només encarreguem taüts-, cada punt que escric, dic una jaculatòria (com tothom sap, una jaculatòria és una frase bonica, d'amor, dirigida a Déu o a la seva Mare). Però el més important és treballar bé i amb una intenció recta de fer el bé, de servir els altres: per oferir a Déu Nostre Senyor la feina, ha d'estar molt ben feta i acabada, i això a vegades implica molta exigència personal. **Penses en el dia de la teva mort? La teva feina t'ajuda a reflexionar-hi?** Jo demano a Déu que em doni vida i li dic: quan Tu vulguis. Hi ha gent que té por de pensar en la mort. Jo, com a avi, recomano als meus fills que ofereixin a Déu Nostre Senyor els seus fills. És el que vam fer la meva dona i*

jo: Senyor, li vam dir, Tu me'ls dónes i jo els educaré perquè siguin el que Tu vulguis. Si després se'ls emporta, Ell en sap més. En canvi, no té sentit tancar-se als designis de Déu. Un dia, s'acostà una senyora i em va dir: 'vull parlar amb vostè. Tinc un nínxol en el cementiri. Cada setmana el netejo: qui ho farà quan jo em mori?' Aleshores li vaig contestar: 'vostè no sap que quan un entra al nínxol és per sempre?' Em vaig recordar d'allò que ensenyava sant Josepmaria: la supèrbia s'enterra 24 hores després del cos.

La mort no és una realitat per anar plorant tot el dia. Sovint em trobo amb gent que és víctima del sentimentalisme: només cal llegir algunes esqueles. En canvi, els creients tenim clar que no hem estat creats per morir! Adam i Eva van passar a ser mortals com a conseqüència del pecat, i tots els homes amb ells. El llibre del Gènesi me'l llegeixo moltes vegades, i tinc

present que més enllà de la mort ens
espera la resurrecció, i el Cel. Per
això a casa meva no fem drames
quan mor algú: ho oferim a Déu.
Recordo quan va morir un nebot
meu que tenia 11 anys. Es va
celebrar una Missa on hi van assistir
molts companys de l'escola. Durant
el funeral, un es va aixecar i va anar
al confessional i la gent va quedar
admirada. Quan vam sortir, els altres
nebots no ploraven, estaven tristos
però serens.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/no-hem-estat-
creats-per-morir/](https://opusdei.org/ca/article/no-hem-estat-creats-per-morir/) (24/03/2026)